

Dani van Doorn

Vreugde na verdriet

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het kwam eigenlijk door een opmerking van één van zijn collega's. Er was weer eens een baby'tje geboren bij iemand van zijn afdeling. Tijdens de pauze werd Leon geplaagd met zijn vrijgezellenstaat.

'Hé Leon, wordt het geen tijd dat jij aan de vrouw gaat en kinderen krijgt? Er moet wel tegenwicht gegeven worden aan de vergrijzing.'

'Pff, tijd genoeg,' reageerde hij laconiek. Maar op hetzelfde moment realiseerde hij zich met een schok dat hij al een kind had! Niet te geloven, hij had al een dochter... Hij moest even van die gedachte bijkomen. Bizar gewoon, dat hij haar zo lang uit zijn hoofd had kunnen zetten. Niet dat hij nooit aan haar gedacht had, maar niet zo bewust als nu. Meer als een feit dat hij het liefst zo gauw mogelijk weer vergat. Hij telde terug naar het jaar van haar geboorte. Zeven was ze nu. Hoe zou ze er eigenlijk uitzien, zou ze op hem lijken? En wat voor kind was het: stil of druk? Brutaal of timide? Snel of juist traag van begrip? Misschien was ze net zoals hij een laatbloeier. Hij krabde aan zijn kin en mijmerde verder over het kind dat hij nooit had gezien. Het was eigenlijk geen stijl om je

eigen kind nooit ontmoet te hebben, besloot hij toen. Minstens éénmaal moest hij haar gezien hebben. Het idee liet hem niet meer los en toen hij thuiskwam, probeerde hij meteen haar gegevens op te sporen. In zijn ordelijke administratie vonden zijn handen al gauw wat hij zocht. Het was een volgeschreven briefkaart van ruim zeven jaar geleden. Hij las hem nog eens door.

‘U kent me niet, maar ik ben Siena Rood, de moeder van Jeanette van Dijk, een van uw medecursisten van uw boekhoudopleiding van vorig jaar. Op 25 november is mijn dochter bevallen van een gezond meisje, Leony. Op mijn aandringen noemde Jeanette uw naam als die van de vader. Zelf vindt ze het niet nodig om u van de geboorte van Leony op de hoogte te stellen, maar ik vind dat u er recht op heeft om het te weten. Jeanette legt in elk geval geen claim op u. Ons adres is Zuidewindstraat 4 in Sint Oda.’

Hij wapperde met het kaartje en dacht na. Leony heeft ze haar genoemd, terwijl ik Leon heet, dat kan geen toeval zijn. Zou Jeanette dan toch gehoopt hebben dat ik contact zocht? Destijds had hij het wel zo geïnterpreteerd. Omdat hij het als een soort emotionele chantage ervoer, had hij bewust gedaan alsof zijn

neus bloedde. Want welke garantie had hij dat Leony zijn dochter was? Een DNA-test kon het uitwijzen, maar hij had er toen de voorkeur aan gegeven om zijn vaderschap onbewezen te houden. Andere dingen hielden hem bezig. Rond die tijd was hij aan een relatie met Monique begonnen en hij had het druk met zijn nieuwe studie. Destijds vond hij dat genoeg redenen om zijn verantwoordelijkheid af te schuiven. Niet erg elegant, dacht hij. Hoe langer hij over Leony nadacht, hoe nieuwsgieriger hij werd. Siena Rood woonde in Sint Oda. Het was een plaatsje zo'n dertig kilometer van zijn woonplaats vandaan. Ver genoeg om Jeanette en haar dochter te vergeten, maar dichtbij genoeg om hen te bezoeken. Hij gunde zichzelf een paar dagen bedenktijd en belde toen op goed geluk naar het nummer op het kaartje.

Jeanettes moeder beantwoordde met zachte stem de telefoon. 'Ik moet zeggen dat ik verbaasd ben, dat u na zo'n lange tijd contact met me opneemt... Voor Leony zal het goed zijn, want ze heeft heel weinig familie. Ik geef u even het adres. Jeanette woont al een aantal jaren op zichzelf. Niet dat ze getrouwd is, hoor. Alleen zij en Leony wonen er. Hebt u een pen bij de hand?'

Geen partner of kinderen van een andere man, dacht Leon, terwijl hij een pen pakte. Dat was prettig, geen complicaties. ‘Zegt u het maar.’

Het dorp dat ze noemde – Bergenbosch – veroorzaakte opnieuw een lichte schok, omdat het niet ver van zijn woonplaats lag. Vaag voelde hij zich schuldig omdat zijn dochter zo dichtbij woonde en hij nooit moeite had gedaan om haar op te zoeken.

Mevrouw Rood beloofde haar dochter te polsen over een afspraak, maar ze garandeerde niets.

Tijdens de dagen die volgden, probeerde Leon niet te veel aan zijn dochter en een eventuele ontmoeting te denken. Toch kreeg hij een groeiende nieuwsgierigheid naar hoe ze eruitzag en hoe ze zich gedroeg.

Op een avond werd hij gebeld door Jeanette. Hij herkende haar stem bijna niet, zo koel en afgemeten.

‘Ik stel voor dat je een keer op bezoek komt, zodat we kunnen praten over je verwachtingen van een eventuele omgang.’

‘Dat zou prettig zijn,’ antwoordde hij beleefd. Het werd hem meteen duidelijk dat oma Siena het contact tussen dochter en vader wel

toejuichte, maar dat moeder Jeanette er niet op zat te wachten. Maar als hij Leony één keer zou zien, dan was het al genoeg voor hem. Dan kon hij zich een indruk van haar vormen.

Op de afgesproken tijd stond hij voor de deur. Het huis zag er heel anders uit dan hij had verwacht. Automatisch had hij aangenomen dat een alleenstaande moeder geen groot inkomen zou hebben en in een klein huis of een flat zou wonen. Maar zodra hij de mooie laan met de jarendertighuizen zag, begreep hij dat hij zich had vergist. Hij had beter eerst op Street View kunnen kijken. Ietwat overrompeld trok hij zijn suède jack recht voordat hij aanbelde. Toen Jeanette opendeed was hij nog meer van zijn stuk gebracht. Hij herinnerde zich haar als een onopvallend meisje, maar nu was ze tamelijk zwaar opgemaakt en haar kleding en sieraden waren ook nogal uitgesproken van stijl. Het was bijna alsof hij met een vreemde te maken had. Boven een strakke zwarte broek droeg ze een lang vest. Rond haar hals had ze een grote sjaal gedrapeerd en hij meende ook kettingen te zien glinsteren.

Nadat ze elkaar met een korte handdruk hadden begroet, ging ze hem voor naar de

woonkamer waarbij haar kettingen rinkelden en haar hooggehakte laarzen een hard klakgeluid maakten op de teakhouten vloer.

Toen ze hem had laten plaatsnemen op een diepe bank, keek hij bewonderend rond. Wow! Hij kon er zo gauw geen naam aan geven, maar sfeervol was het wel. Vakkundig opgeknapte oude meubels, warme kleuren en originele gebruiksvoorwerpen. Heel wat anders dan de kindvriendelijke IKEA-inrichtingen van zijn vrienden en collega's, maar toch eigentijds. Terwijl hij zijn keel schraapte, vouwde hij zijn handen tussen zijn knieën. Intussen zat Jeanette hem onafgebroken op te nemen.

Door die zwaar aangezette ogen van haar kun je niet inschatten wat ze denkt, dacht hij ongemakkelijk. Hij probeerde zijn zelfvertrouwen te herwinnen. Doorgaans voelde hij zich bij vrouwen goed op zijn gemak. Aangezien de aanval de beste verdediging was, zei hij: 'Je bent veranderd...' in het midden latend of dit ten voordele of ten nadele van haar was.

'Ja, jij ook,' antwoordde ze meteen. 'Vroeger was je nog niet kaal.'

Onbewust bracht hij zijn hand omhoog naar zijn hoofd. 'Kaal? Dat is maar een klein plekje.'

Ze gaf geen antwoord en begon de ene na

de andere vraag op hem af te vuren. Waar hij werkte, of hij een relatie of een gezin had, en hoe het contact met zijn familie was.

Zijn antwoorden kwamen vlot, tot hij struikelde over de vraag waarom hij Leony nu ineens wilde zien. Zo goed en zo kwaad als hij kon, probeerde hij het haar uit te leggen, maar het lukte niet echt. Vooral omdat Jeanette hem intussen ondoorgrondelijk aanstaarde. ‘Enfin,’ besloot hij. ‘Misschien dat ik nu pas de leeftijd heb om me verantwoordelijk te voelen voor een kind.’

Ze kneep even haar lippen samen. ‘Een luxe die een man zich kan permitteren. Wat vinden je ouders ervan dat ze een onbekend kleinkind hebben, moet ik er rekening mee houden dat zij ook rechten willen opeisen?’

‘Ze weten het niet,’ antwoordde hij en weer zag hij haar mond trekken. Waarom had hij het eigenlijk nooit aan zijn moeder verteld? Zodat hij het bestaan van Leony kon vergeten? Er volgden vragen over de omstandigheden en samenstelling van zijn familie. Toen ze hoorde dat hij twee zussen had die getrouwd waren en kinderen hadden, liet ze zich voor het eerst iets ontvallen. ‘Dus Leony heeft nog veel familieleden die ze niet kent...’

Hoe langer het gesprek duurde, hoe meer hij het idee kreeg dat hij een examen aan het afleggen was. En de kans dat hij zou slagen leek met de minuut kleiner te worden.

Toen ze begreep dat hij een aantal relaties achter de rug had, keek ze opnieuw bedenkelijk. De scheiding van zijn ouders en het feit dat hij zijn zussen en vader zelden zag omdat ze ver weg woonden, scoorden aan haar gezicht te zien ook niet erg hoog. Hij verborg een zucht, want h ij was niet degene die was verhuisd. Zijn vader was teruggegaan naar zijn geboortegrond en zijn zussen hadden allebei een partner in Zeeland gevonden en waren er vervolgens ook gaan wonen.

Nadat hij nog iets over zijn privéomstandigheden had verteld, nam ze zelf het woord. Ze verschikte haar sjaal en zei op vastberaden toon: ‘Wat ik vooral belangrijk vind, is dat Leony niet blij wordt gemaakt met een dode mus. Dat haar vader haar niet al gauw weer laat vallen als een speeltje dat hem verveelt. Dat wil ik te allen tijde voorkomen. Het is dat mijn moeder zo aandrang op dit contact en dat Leony de laatste jaren regelmatig vragen heeft over haar vader. Deze twee dingen hebben me ertoe overgehaald om toestemming te geven voor

een eenmalige ontmoeting. Daarna kunnen we zien of een vervolg zin heeft.'

Haar antwoord bracht hem in een ongewone positie. Normaal gesproken kon hij met charme het één en ander bereiken bij vrouwen. Maar dat hielp hem in deze omstandigheid niet. Jeanette was er niet gevoelig voor. Hij vouwde zijn handen open. 'Ik ben overgeleverd aan je goodwill en ik waardeer het zeer dat je me tenminste die ene kans geeft.'

Juist toen hij verwachtte dat ze een zakelijke afspraak zou maken voor een ontmoeting met Leony, bood ze hem iets te drinken aan. Tijdens de koffie vroeg ze hem naar zijn positie op het administratiekantoor waar hij werkte. Hij legde het uit en probeerde niet te interessant te doen over zijn diploma MBA, Moderne Bedrijfsadministratie.

'Je hebt dus niet stil gezeten na de basisopleiding boekhouden,' zei ze, verwijzend naar de cursus waar ze elkaar ontmoet hadden. Nu klonk er enige goedkeuring door in haar stem.

'Nee. Het viel niet altijd mee, werken en studeren tegelijk, maar ik heb het op zak. En jij, heb jij nog iets gedaan na je basisdiploma?' Wetend dat kleine kinderen veel tijd vragen, verwachtte hij er niet veel van.